
BØRN OG UNGE I
NORDEN

BERETNING

ÅRSMØDE 17.-18. NOVEMBER 2016

INDHOLD

DAGSORDEN FOR GENERALFORSAMLING	3
FORORD	4
BESTYRELSEN	5
1. INDLEDNING	6
2. KULTUR OG FRITID	8
3. DAGTILBUDSNETVÆRKET	12
4. BØRN OG FAMILIE	15
5. SKOLENETVÆRKET	21
6. UNGE	26
REGNSKAB 2015	30
REVISORPÅTEGNING	31
BUDGETFORSLAG 2017	32

DAGSORDEN FOR GENERALFORSAMLING

TORSDAG D. 17. NOVEMBER 2016 KL. 14.00
PÅ BEST WESTERN HOTEL NYBORG STRAND

1. Valg af dirigent
2. Valg af stemmetæller
3. Formandens mundtlige beretning
4. Regnskab
Der aflægges regnskab for perioden
1.1 – 31.12. 2015
5. Indkomne forslag
Ingen indkomne forslag
6. Forslag til ændring af vedtægt.
Forslag til ændring af §8 stk. 3 om valg af formand på ulige år til at formanden altid vælges for en periode af 2 år samt ændring af antallet af suppleanter fra 2 til 3.

Nuværende tekst:
Formanden og øvrige bestyrelsesmedlemmer vælges på generalforsamlingen. Der vælges endvidere 2 suppleanter samt 1 revisor og 1 revisorsuppleant. Disse valg er gældende for 1 år. Formanden vælges i ulige år, og der vælges der udover 3 bestyrelsesmedlemmer i ulige år og 4 bestyrelsesmedlemmer i lige år. Disse valg er gældende for 2 år.

Forslag til ny tekst:
Formanden og øvrige bestyrelsesmedlemmer vælges på generalforsamlingen. Der vælges endvidere 3 suppleanter samt 1 revisor og 1 revisorsuppleant. Disse valg er gældende for 1 år. Formanden vælges for 2 år, og der vælges der udover 3 bestyrelsesmedlemmer i ulige år og 4 bestyrelsesmedlemmer i lige år. Disse valg er gældende for 2 år.
7. Godkendelse af budget for 2017, herunder fastsættelse af kontingent
8. Valg af formand
René G. Nielsen har fået nyt ansvarsområde i Hedensted Kommune uden for BKF's faglige områder og fratræder derfor sin post som formand ved generalforsamlingen.
Jan Henriksen, Middelfart Kommune, nuværende næstformand for BKF stiller op til posten som formand.
9. Valg af bestyrelsesmedlemmer for 2 år
På valg er:
Ellen Drost, Odense Kommune, genopstiller
Ane Stallknecht, Kalundborg Kommune, genopstiller
Kim Christoffersen Dawartz, Næstved Kommune, genopstiller
Christian L. Hansen, Halsnæs Kommune, genopstiller ikke
10. Ekstraordinært valg af et bestyrelsesmedlem for 1 år
Heidi Becker-Rasmussen udtræder af bestyrelsen og suppleanten ønsker ikke at træde ind i bestyrelsen, derfor skal der vælges et bestyrelsesmedlem for et år.
11. Valg af suppleanter for 1 år
12. Valg af revisor for 1 år
13. Valg af 1. revisorsuppleant for 1 år
14. Eventuelt

FORORD

Det forgangne år i Børne- og Kulturchefforeningen har som altid været præget af høj aktivitet. Vi er en efterspurgt samarbejdspartner, og det er vi glade for og stolte over.

I nærværende årsberetning for foreningsåret 2015-16, har vi beskrevet de temaer, som vi holdningsmæssigt har været mest optaget af.

Årsberetningen er derfor ikke en detaljeret gennemgang af alle de mange aktiviteter, som vi har taget del i. Dertil kan man læse BKF Nyt på foreningens hjemmeside. Her har vi løbende berettet fra de mange aktiviteter, som foreningens medlemmer har deltaget i via de landsdækkende netværk eller bestyrelsen. Årsberetningen vil derfor fungere som en opsamling på årets arbejdstemaer, som forening har været optaget af.

Samtidig peger årsberetningen også fremad, for den vil være pejlemærket for det kommende år. Vi skal komme endnu længere med at sætte vores holdninger og perspektiver på vores fagområder i spil på den politiske arena og i vores samarbejde med de mange interessenter.

Bestyrelsen har i år arbejdet på en kommunikationsstrategi, som skal være med til at sætte retning for bestyrelsens og de landsdækkende netværks arbejde. Det skal være med til på nogle områder at udvide og på andre områder at begrænse de projekter, som vi involverer os i.

Virkeligheden er, at vores samarbejdspartnere arbejder fuld tid med vores fælles interesseområder, hvor vi er en forening drevet af frivillige kræfter. Det kræver prioriteringer og er til tider udfordrende.

Derfor skal der også i år siges en rigtig stor tak til alle medlemmer, som tager del i de mange opgaver for foreningen. Uden dem og deres faglige engagement ville vi ikke været nået hertil, hvor vi er i dag.

Men vi vil også gerne takke vores mange samarbejdspartnere for at invitere os med ind i arbejdet. Vi sætter pris på den tillid, som I viser os. Og vi vil også fremover gøre vores bedste for altid at være en interessant og faglig funderet dialogpartner.

Rigtig god læselyst.

René G. Nielsen
FORMAND

BESTYRELSEN

René Gotfredsen Nielsen
FORMAND

Jan Henriksen
NÆSTFORMAND

Ellen Drost
NÆSTFORMAND

Kim Christoffersen Dawartz
KULTUR- OG FRITIDSNETVÆRKET,
FORMAND

Christian L. Hansen
UNGENETVÆRKET, FORMAND

Ane Stallknecht
BØRNE- OG FAMILIENETVÆRKET,
FORMAND

Gorm Bagger Andersen
SKOLENETVÆRKET, FORMAND

Heidi Becker-Rasmussen
DAGTILBUDNETVÆRKET, FORMAND

1. INDLEDNING

BKF arbejder for, at den faglige argumentation og den bedste viden og erfaring er grundlaget for tiltag, rammevilkår og politikker på BKF's arbejdsområder. Det er det fundament, som vi som kommunale chefer har som afsæt, for at skabe den bedst mulige udvikling for de børn, unge og voksne som vi betjener.

Derfor arbejder BKF for at bringe viden og nuancer ind i den politiske dialog og interessekamp, som vi oplever i hverdagen på såvel nationalt som lokalt niveau. Det er på det grundlag, at vi indgår i de mange forskellige sammenhænge, hvor vi inviteres ind eller selv initierer.

BKF har i det forgangne år haft fokus på, at lederrollen er under forandring i den kommunale sektor. Større kommuner, nye organiseringer i kommunerne og krav om stadig mere »tæt på ledelse« i praksis. Det stiller nye krav til vores opgavevaretagelse både internt i foreningen og i forhold til vores samarbejdspartnere. Som forening hilser vi altid den gode udvikling velkommen, men pointerer samtidig, at man ikke

kan slukke brændende platforme ved at reducere på ledelse. Forandringer kræver ledelse, både strategisk og i hverdagen.

Som chefforening ser vi ledelse som en samarbejdsdisciplin. Vi har grundlæggende en relationel forståelse af ledelse og er optaget af, hvordan den faglige ledelsesopgave kan tilgodeses i et samarbejdspektiv. Vi har argumenteret for, at ledelse er en disciplin med mange fællestræk på tværs af sektorområder. Vores opgave er og har været at sikre, at der er et sammenhængende 0-18-års-perspektiv på ledelse. Bo Smith udvalget har peget på, hvor vigtigt de centrale embedsmandsdyder stadig er, og som chefforening hilser vi debatten om god embedsførelse velkommen. Når det politiske landskab forandres, og når der til stadighed er en øget central interesse i at styre helt ude i de enkelte kommuner, må vi som chefer stå fast på den faglige og saglige dagsorden.

Børn og Unge – vi vil det bedste. Sådan lød overskriften på sidste årsmøde, der også markerede for-

eningens 50 års jubilæum. At ville det bedste kræver mere end et godt hjerte, det kræver viden og erfaring opnået gennem læring i både praksis og teori.

Efter 50 års virke, står foreningens formål stadig som en pejling på, at viden og erfaring bedst forankres og udvikles i faglige og kollegiale fællesskaber. Et vue ud over vores samtid viser, at vores forening stadig har en rolle at spille. Vi har som samfund endnu ikke knækket den kode, der kan bryde den negative sociale arv.

Vi må sande, at de fællesskaber, som vores samfund forsøger at skabe, ikke giver alle en mulighed for at følge en livsbane indenfor fællesskabets rammer. Det ses i vores læringstilbud på 0–18 års området, det ses på ungdomsuddannelserne og det ses på kultur- og fritidsområdet.

Vi skal som forening stå fast på at ville det bedste. Årets arbejde i både netværk, regionsbestyrelser og hovedbestyrelsen har støttet op om denne dagsorden. Det er os som forening, der skal sikre et højt ambitionsniveau i hele foreningens interessesfære. Som ledere sidder vi tæt på de afgørende beslutningsprocesser og det er her, vi kan bidrage med vores faglige indsigt. Vores indflydelse er de seneste år øget, ikke mindst på nationalt niveau. Det sidste ses ved, at BKF aldrig før været inviteret til så meget og været mere aktive i vores repræsentationer.

Det øgede aktivitetsniveau har kaldt på nødvendigheden af 2 klare strategier for foreningens arbejde. For det første så ønsker bestyrelsen, at foreningens medlemmer fortsat bidrager aktivt til foreningens faglige synspunkter. For det andet at disse synspunkter kommunikerer ud til både medlemmer og samarbejdspartnere.

FORMANDSKABET

I forbindelse med konstitueringen af den nuværende bestyrelse, kom der fornyet fokus på arbejdet i formandskabet. Hensigten var at sætte en ramme om et tæt og strategisk arbejdsfællesskab mellem formand og næstformænd. En anden og lige så vigtig opgave for formandskabet var at arbejde aktivt med at styrke sammenhængskraften i foreningen.

For at styrke sammenhængskraften har formandskabet mødtes med regionsformændene for at drøfte foreningens kommende tiltag, men mindst lige så vigtigt, også for at dele strategiske overvejelser og

løsninger på aktuelle dagsordner. Dette initiativ fortsættes fremover.

Et andet initiativ har været næstformændenes besøg i regionsbestyrelserne. Selvom vi ikke nåede alle regioner på grund af udskiftning på den ene næstformandspost, så har de afholdte besøg givet anledning til gode drøftelser. Der har været særligt fokus på, hvordan regionerne og hovedbestyrelsen kan arbejde tættere sammen. Møderne gav også anledning til, at regionerne kunne dele deres erfaringer med lokal netværksdannelse og policyarbejde. Formandskabet vil gerne takke for de mange ideer og forslag til initiativer. Dette arbejde vil fortsætte i næste bestyrelsesår.

VI HAR NOGET PÅ HJERTET – EN NY KOMMUNIKATIONSSTRATEGI

Foreningen har udarbejdet en ny kommunikationsstrategi. Det strategiske kommunikationsfokus er at skabe legitimitet for ledelse og den faglige dagsorden inden for foreningens interesseområder. Det betyder, at vi vinkler vores udsagn på en måde, hvor vi italesætter den faglige dagsorden med afsæt i foreningens holdningspapirer. Både undersøgelser og erfaringer viser, at ledelse er værktøjet til faglig udvikling og implementering.

Målet med kommunikationsstrategien er for det første at gøre foreningens synspunkter gældende. Sigtet er på foreningens medlemmer, men mindst lige så vigtigt, også på vores samarbejdspartnere. For det andet skal kommunikationsstrategien både styrke foreningens relationer og skabe nye. I sidste ende er det bestyrelsens ønske, at kommunikationsstrategien er med til at fastholde og udvikle foreningens identitet til glæde for foreningens medlemmer – en identitet der fortæller om faglig og solid ledelse.

Et af midlerne i kommunikationsstrategien er foreningens nye LinkedIn profil. Den blev lanceret under Folkemødet 2016. På meget kort tid opnåede foreningen stor spredning og opmærksomhed om vores budskaber til nye relationer. Det er hensigten, at foreningens LinkedIn profil fremover skal supplere BKF nyt, med opslag 2-3 gange om måneden. Endelig har foreningen oprettet en Twitterprofil, som primært har været brugt til egne arrangementer. Erfaringerne med Twitter er, at der ligger et potentiale, som skal undersøges yderligere. ●

2. KULTUR OG FRITID

Kultur- og fritidsområdet er i disse år præget af grundlæggende ændringer i måden man dels organiserer (sammenlægninger, professionalisering, strukturændringer) men også det økonomiske grundlag (effektivisering, statslige besparelser) samtidig med, at områdets kerneydelser i langt højere grad end tidligere efterspørges af andre fagområder, som støtte for deres kerneopgaver.

Kultur- og fritidsområdets særlige muligheder for at indgå i opgavevaretagelsen, uanset om det er indenfor sundhed, udsatte børn og unge, undervisning mv. har fået en særlig aktualitet. Det er netop de særlige muligheder, der gør, at det er helt legitimt at anvende kunst, kultur og fritidsområdet som middel til en bestemt hensigt eller formål. Det er her det funktionelle liv leves, afprøves og erfares. Det er her børn og unge møder og får erfaringer med de store livstemaer og følelser som ærlig-falsk, stærk-svag, rigtig-forkert, glæde-sorg, had-kærlighed osv.

Der er desværre til tider en tendens til at betragte kultur- og fritidslivet udelukkende ud fra et instrumentelt perspektiv, hvor området primært fungerer som et middel til opnåelse af bestemte fastsatte mål. Det kan kultur- og fritidslivet også, men det kan noget andet og mere nemlig at være et mål i sig selv for

æstetiske oplevelser og erfaringer på såvel det individuelle som det kollektive niveau.

Samtidig med det legitime i at anvende kultur- og fritidsområdet som middel bliver BKF nødt til at insistere på bevarelsen af de frie dannelsesrum indenfor kultur, fritid og folkeoplysning. Vi bliver nødt til at fastholde, at den formelle dygtiggørelse ikke er det samme som menneskelig udvikling, for der er forskel på opdragelse, uddannelse og dannelse. Dannelsesbegrebet rækker ind over hele BKF's fagområde. Derfor er det vigtigt, at vi i BKF har en fælles forståelse af begrebet. Som chefer har vi særligt ansvar for fremtidens voksnes dannelse, da vi typisk har ansvaret for børn og unges institutionstid fra de er 2 til 15 år, og fra de er ca. 8 år, har vi også ansvaret i store dele af deres fritid.

Æstetisk praktisk læring handler på den ene side om subjektets ekspression af sine indre følelser og erfaringer og på den anden side om den erkendelsesmæssige, der sker gennem refleksion til det udtrykte. Når man erfarer verden æstetisk, sker der en kobling mellem den sansemæssige ekspression og den rationelle refleksion – der hvor hånd, hjerte og hjerne mødes.

Har man først set, hvordan en 4-årig kan få tårer i øjnene af en teaterforestilling, hvordan en 7-årig kan forsøge at beherske den svære kunst både at holde på tennisketsjeren og samtidig slå til bolden – og det lykkes – og hvordan et kor af elever fra 6. klasse kan synge af karsken bælg, eller hvordan glæden kan aflæses i den 15-årige efter at have gennemført three-sixty i forsøg nr. 301! – kender man betydningen af æstetiske processer.

Skolereformen og indførelsen af begrebet den »Åbne Skole« indebærer således en mulighed for kobling mellem det man ved og har lært, med den måde man tilegner og bearbejder det erfarede.

På kultur og fritidsområdet er vi optaget af det ændrede fokus, som dannelse har fået i forhold til, hvad det gør ved os som sociale individer og ved vores forhold til andre mennesker. I en tid, hvor det

KULTUR- OG FRITIDSNETVÆRKET

Netværkets medlemmer

Kim Christoffersen Dawartz (formand), Næstved Kommune

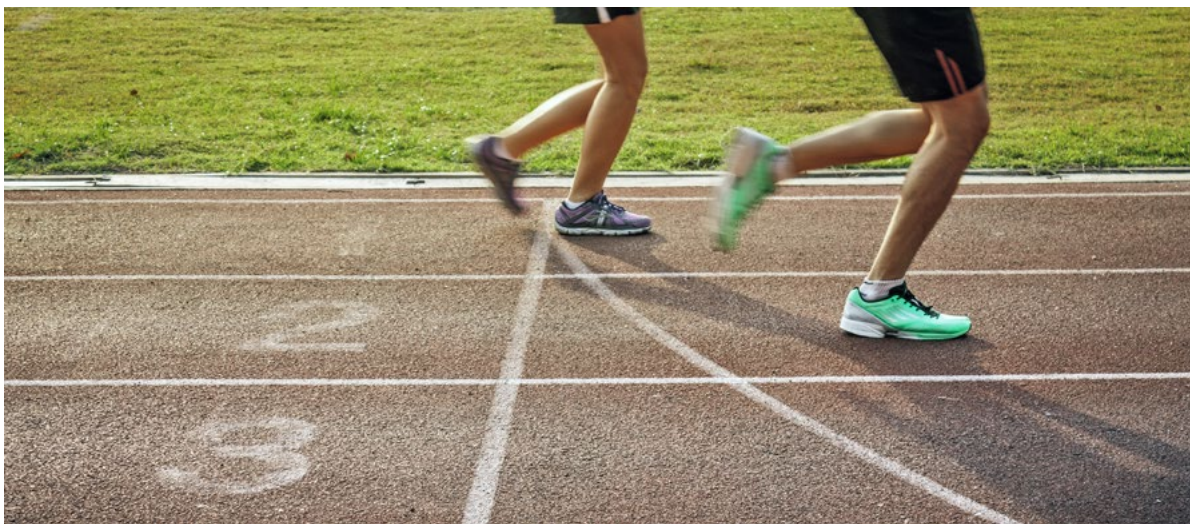
Karen Louise Eriksen, Thisted Kommune

Mads Stendorff, Esbjerg Kommune

Sten Lindgaard, Viborg Kommune

Jan Hermansen, Nyborg Kommune

Camilla Jarltoft, Frederiksberg Kommune

spiller en afgørende rolle at kunne tilegne sig viden og forholde sig kritisk og nuanceret til den verden, vi lever i, er det vigtigt ikke udelukkende at lære at tænke, men også at kunne tænke sig om. Dannelse er derfor afgørende for at styrke det enkelte individs muligheder for at skabe et meningsfuldt liv.

FOLKEOPLYSNINGSLOVEN DÆKKER IKKE UDVIKLINGEN

Lov om Folkeoplysning (Folkeoplysningsloven) blev sidst revideret i 2011. Dog var der kun tale om mindre justeringer, da der ikke kunne opnås enighed med og mellem en række af hovedforbundene indenfor idræt og aftenskoleområdet.

Siden er folkeoplysningsområdet lagt ind under Kulturministeriet.

Hvis Folkeoplysningsloven skal sikre, at flere danskere bliver aktive, så er loven i sig selv ikke svaret på en understøttelse af samfundets tendenser. Det er glædeligt, at flere og flere unge mennesker bliver foreningsaktive i Danmark, og særligt at det idrætslige foreningsliv blandt unge er attraktivt for denne målgruppe.

Samtidig sker der dog en ændring i de unges idrætsvaner gående fra det organiserede til de mere selvorganiserede idrætter, hvor streetkultur som gadebold, bouldering, skateboarding m.m. er i en rivende udvikling hos de unge. Det er fleksibiliteten og det uformelle der er bærende for de unges valg af interesser. Denne udvikling understøttes ikke af folkeoplysningsloven, som tager udgangspunkt i

en foreningsform, som ikke tilgodeser de nye strømninger.

Tendensen forstærkes særligt hos de voksne, hvor den selvorganiserede, private/ kommercielle andel har et stigende tag i denne målgruppe (Danskernes motions- og sportsvaner 2016). Det væresig mountainbikes, fitness, styretræning, løb, cykling m.m., hvor der ikke er krav om tilskud, anvisning af lokaler eller anlæg samt lokaletilskud.

Det betyder reelt, at de nye former for motionsvaner er overladt til kommunerne at håndtere uden retningslinjer og uden sikring af, at disse selvorganiserede motionsvaner bliver prioriteret i forhold til foreningslivet, som rettelig er en stor og væsentlig del af det danske idrætsbillede, men ikke er det endegyldige svar på danskernes øgede ønske om at dyrke idræt.

Der rejser sig desuden et helt grundlæggende spørgsmål om, hvilket udfald det på sigt vil få, når foreningslivet ikke længere har samme betydning eller forudsætning for demokratisk erfaring og læring.

BKF MENER

- At der skal nedsættes en arbejdsgruppe, som skal se på, hvordan kommunerne mere struktureret kan arbejde med kvalitetssikring af selvorganiserede former for motionsvaner.

STRUKTUR OG ORGANISERING SOM UDFORDRING

De grundlæggende ændringer i kultur- og fritidsområdet organiseret og aktiviteter i disse år skyldes flere forhold, men kan have vidtrækkende konsekvenser for tilbuddene og kulturlivet i hele landet.

Der etableres større og mere professionelle institutioner samtidig med, at der sker en koncentration af institutionerne mod de større byer. Her er det ikke mindst den pressede kommunale økonomi, der er med til koncentrere tilbuddene og centralisere til større enheder. En væsentlig konsekvens er imidlertid, at det øger afstanden til det lokale kulturtilbud helt ude i sidste led.

Samtidig understøtter og styrer staten denne udvikling i form af sine økonomiske prioriteringer på kultur- og fritidsområdet, hvor det primært er København og Århus, der får glæde af fordelingen. For at kompensere for denne skæve fordeling mellem provinsen og hovedstaden pålægges de statsstøttede institutioner typisk at være opsøgende i dele eller i hele landet. Der er imidlertid stor forskel på, om et kulturtilbud er permanent tilstede i en by eller et lokalområde eller kun er på kortvarigt besøg. Det er f.eks. svært at være en del af den musikalske fødekæde, hvis man kun kommer og afvikler en symfonikoncert.

I kommunerne prioriteres det højt at kulturinstitutionerne skal samarbejde på tværs og være med til at understøtte det samlede tilbud og kulturliv og ikke blot være en enkeltstående »oplevelse«. Når de statslige institutioner pålægges at være opsøgende i en region eller hele landet, får det ofte mere karakter af at være et enkeltstående event end en del af det samlede kulturliv. I BKF er vi bekymrede for, hvilken betydning den øgede centralisering kan få for den kulturelle sammenhængskraft i hele landet.

BKF MENER

- At skal fortsat være statslige institutioner og fyrtårne som har den fornødne økonomi og kvalifikationer til at præstere det ypperste inden for alle kunstarterne.
- At der skal ses på den samlede regionale fordeling af de statslige midler.

KULTURARVSARBEJDET I KOMMUNERNE

Det kommunale museumslandskab har de senere år stået i fusionernes tegn, og mange mindre enheder er blevet til større enheder. Faglige opgaver – herunder især arkæologien – er blevet samlet. Dette opfatter BKF overordnet set som en positiv udvikling, der er med til at styrke fagligheden og skabe grobund for effektiviseringer, der kan imødekomme de nedskæringer, der er på området.

Regeringens beslutning om, at der samlet skal spares 2% på kulturbudgettet hvert år de næste fire år rammer meget forskelligt. Nogle områder indenfor kultur- og fritidsområdet berøres slet ikke og andre rammes derfor hårdere. I sammenhæng med kommunernes generelle økonomiske situation kan det for nogle områder og kommuner være tale om et »tippingpunkt«, der kan få alvorlige konsekvenser for det lokale kultur- og fritidsliv. De øgede krav kombineret med økonomiske reduktioner fra statens side giver risiko for, at et veldrevet museumsområde bliver afhængigt af øget kommunal finansiering – og dermed sårbart i forhold til kommunal (økonomisk) velvilje.

Der er en særlig problemstilling i forhold til nærheden og det lokale museum, samt hvordan vi sikrer, at den almindelige borger også fremadrettet har et nuanceret blik på betydningen af de museale discipliner – herunder forståelse for, hvorfor man skal indlevere genstande, man pløjer op i markerne, respektere de arkæologiske undersøgelser og respektere byplanen.

Især i de mindre kommuner har museernes forskning og formidling derudover også en stor betydning for arbejdet med lokal identitet – og er så at sige første del af fødekæden i at skabe nye fortællinger og kvalificere gamle.

BKF vil gerne anerkende statens indsats i forhold til at få kvalitetsvurderet museerne. Det er grundlæggende et godt og nødvendigt redskab, der giver gode pejlemærke for det enkelte museums arbejde med kulturarven. BKF deltager gerne i en kvalificering af kvalitetsvurderingerne, så de på den ene side kan imødekomme og balancere statens behov, samtidig med at de tager hensyn til den kommunale virkelighed. Kommunerne har et stærkt fokus på formidlingen og ledelsen af museerne, men det er en statslig opgave at stå for forskningen.

Der er et påtrængende behov for, at staten afklarer sit forhold til bevaring og magasin. Kommunerne er hovedtilskudsyder til de kommunale statsstøttede museer, men da det er staten, der definerer kravene til indsamling, registrering, opbevaring, bevaring og forskning må den også tage et medansvar for finansieringen af f.eks. magasiner. Situationen er i øjeblikket mindre god mange steder i landet, hvor det kan være svært at få de lokale kommuner til at gå ind i store anlægsprojekter på magasin- og bevaringsområdet. Mange steder vil det være hensigtsmæssigt at samle arbejdet i større enheder, som varetager opgaver for flere museer. ●

BKF MENER

- At der skabes et samlet overblik over fusionerne på museumsområdet og at indsatsen evalueres. Er vi i mål med et bæredygtigt museumslandskab, eller skal der tages yderligere initiativer.
- At der skal være en afklaring af de krav vi fra staten og kommunernes side stiller til museerne som hovedbidragsydere, og en åben drøftelse af finansieringen af de krav kvalitetsrapporter afføder.
- At der skabes et bedre overblik over puljearbejdet, igangværende og afsluttede projekter, vidensdeling på fund og forskningsindsatser – en indsats der kunne være med til at skabe merværdi på området til trods for, at pengene er blevet færre lokalt.
- At der er behov for en debat om udfordringen, ved at skabe gode fælles løsninger mellem stat og kommuner på bevarings- og magasinproblematikken og ikke mindst hvordan de skal finansieres.
- At der er behov for et serviceeftersyn af de administrative procedurer i forbindelse med udskillelse af genstande.

3. DAGTILBUDSNETVÆRKET

I det år der er gået, har dagtilbudsområdet været genstand for stor opmærksomhed. På både KL's børnetopmøde først på året, og igen på det årlige Sorøtmøde i August. Fokus har været på dagtilbudsposition som det første store læringsfællesskab, og dermed også vigtigheden af kvaliteten af samme.

Dagtilbudsnetværket har gennem det seneste år været meget aktive på kvalitetsdagsordenen, og har siddet med i både Mastergruppen for en styrket lærerplan, og i gruppen, der udarbejdede KL's udspil til kvalitet i dagtilbud. Begge initiativer samler godt op på den centrale viden og forskning på dagtilbudsområdet, og peger hver for sig på de vigtige fokuspunkter for dagtilbud. Det handler om kompetente medarbejdere, kvalificerede ledere, god forældreinddragelse og tydelige lærerplaner for børns udvikling og læring.

BKF vil gerne opfordre til, at man fra både KL's side og Ministeriet for børn, undervisning og ligestilling fra

start af trækker i samme retning, for børnenes skyld. Børnene er ligeglade med, hvem der fik den gode ide.

Fagligt ved vi, at deltagelse i trygge og kompetente fællesskaber giver os mod på livet. Dette gælder for såvel børn som voksne. I et børneperspektiv giver det derfor pædagogisk mening, at vi voksne tilbyder trygge fællesskaber med plads til læring og nysgerrighed på børnenes præmisser.

Som forening er det vores fornemmeste pligt, at arbejde for etableringen af fællesskaber, hvor der er voksne, som fagligt har noget at byde både fællesskabet og det enkelte barn. Det handler om at sikre, at barnet møder fællesskabet og fællesskabet møder barnet.

BKF bakker op om, at der er en bred vifte af dagtilbud, så længe der er høj kvalitet og god læring i tilbuddet. Børns indgang til de kompetente fællesskaber er forskellig, og derfor skal tilbuddene også være forskellige.

Vi ved, at de læringsmæssige forudsætninger for alle børn bliver grundlagt i de tidlige år, det er derfor af stor betydning, at alle børn oplever, at det at tilhøre til et fællesskab giver muligheder i livet. Det er de voksnes ansvar, at der i hele barnets liv er kompetente fællesskaber til stede, og det starter naturligvis i dagtilbuddet.

BKF vil gerne pege på behovet for en ny vinkel på samarbejdet med forældrene omkring børns læring. Forældrene efterspørger i stigende grad vejledning i forælderrollen gennem deres dagtilbud.

MASTERGRUPPE FOR STYRKET PÆDAGOGISK LÆREPLAN

I 2016 har BKF, sammen med en række øvrige vigtige interessenter indenfor dagtilbudsområdet, været repræsenteret i Mastergruppen for en styrket pædagogisk læreplan. I arbejdet har BKF slået på, at en styrket pædagogisk læreplan både i temaerne og i arbejdsform, skal understøtte varetagelsen af alle børns læring. Vi har som forening stået fast på

DAGTILBUDSNETVÆRKET

Netværkets medlemmer

Heidi Becker-Rasmussen (formand),

Frederikshavn Kommune

Annie Røn, Vordingborg Kommune

Diana Lübbert, Jammerbugt Kommune

Dorte Bloch Olsen, Rudersdal Kommune

Ida Byrge Sørensen, Albertslund Kommune

Jette Frandsen-Pedersen, Hillerød Kommune

Kathrine Ersted Sørensen, Guldborgsund Kommune

Merete Vilsen, Ikast-Brandø Kommune

Morten Lund, Thisted Kommune

Pia Elgetti, Herning Kommune

Thomas V. Andersen, Haderslev Kommune

Torben Birk Rosbach, Nyborg Kommune

at en styrket pædagogisk læreplan skal give medarbejderne på institutionerne et fælles grundlag for dannelse, leg, det gode børneliv, børnefællesskaber og læringsmiljøer i dagtilbud. Det er foreningens helt klare synspunkt, at dagtilbud fremadrettet skal have et øget fokus på børnenes læringsprogression.

Mastergruppens forslag bliver i perioden juni-oktober 2016 kvalificeret af seks arbejdsgrupper og en tværgående gruppe bestående af praktikere fra kommunerne, som kommer med forslag til de brede pædagogiske læringsmål, der skaber retning for og plads til lokal faglig refleksion. BKF vil følge arbejdsgruppernes forslag tæt, når de afleveres til videre bearbejdning i Ministeriet for børn, undervisning og ligestilling. Det er meget positivt, at der på alle fronter er igangsat en involverende proces, hvilket særligt understreges af invitationen til at lade repræsentanter fra den direkte praksis deltage i arbejdsgrupperne.

BKF MENER

- At en styrket læreplan skal være et didaktisk grundlag for medarbejdernes arbejde med børns læring.
- At lærerplaner skal gælde for alle børn, uanset om barnet går i et kommunalt tilbud eller et privat tilbud.
- At der etableres følgeforskning for de styrkede læreplaner.

EN STYRKET PÆDAGOGISK LÆREPLAN

Siden 2004 har de nuværende pædagogiske læreplaner spillet en afgørende rolle for dagtilbuddenes tilrettelæggelse og evaluering af den pædagogiske praksis. De pædagogiske læreplaner er blevet en integreret del af dagtilbuddenes praksis i forsøget på at sikre et læringsmiljø, der fremmer alle børns læring, udvikling og trivsel. Ifølge Danmarks Evalueringsinstitut skal der fortsat arbejdes med at understøtte det ændrede fokus fra aktiviteter til læring. Som forening bakker vi op om den faglige tilgang, hvor aktiviteter

sikrer læringsmål, og ikke er et mål i sig selv. Læreplanerne skal følges op af en pædagogisk evalueringskultur, hvor der systematisk følges op på alle børns læring, så det sikres, at alle læreplanstemaer indgår i de planlagte læringsforløb.

Endelig viser de foreløbige erfaringer med læreplanerne, at der fortsat skal arbejdes med at sikre læringsmiljøer for børn i udsatte positioner. I dagtilbud er der et særligt ansvar for at påbegynde indsatsen for at bryde den negative sociale arv. Gennem en systematisk og solid tværfaglig indsats, skal der sættes bredt ind for at bane vejen for alle børns ret til det bedst mulige fundament for et ligeværdigt voksenliv.

BKF MENER

- At der skal udarbejdes læringsmål for alle børn.
- At der i alle institutioner udvikles en evalueringskultur hvor der systematisk følges op på alle børns læring.
- At rammerne i dagtilbud gøres til genstand for en tværfaglig indsats med henblik på at bryde den negative sociale arv.

PROJEKTET FREMTIDENS DAGTILBUD

Forsknings- og udviklingsprojektet er nu færdigt, og der er udgivet en forskningsrapport; Børns tidlige udvikling og læring – med data fra de 14 deltagende kommuner.

BKF har været en del af projektets følgegruppe. Her har vi kunnet påvirke forskningsprojektet, primært gennem kommentering af de forskellige publikationer, der er udarbejdet i forbindelse med forskningsprojektet.

Forskningsrapporten kan bruges til en dybere forståelse af dagtilbuddenes udgangspunkt for kvalitetsudvikling og styrkelse af læringsmiljøet. Forskningsrapporten bidrager med viden til at videreudvikle den pædagogiske indsats, dog uden at pege på specifikke indsatser, der kan understøtte kvalitetsudviklingen. Rapporten bidrager med ny viden om forskelle i børns forudsætninger og miljøet i henholdsvis hjem og dagtilbud.

Som forening står vi fast på, at der fortsat skal produceres viden om, hvad der giver kvalitet i dagtilbud, og at forskningen skal følges op af konkrete indsatser for at oversætte den ny viden i ny praksis, og at der arbejdes målrettet med at implementere ny praksis.

BKF MENER

- At der i kommunerne skal arbejdes systematisk med at implementere ny viden og ny praksis der understøtter børns læring.
- At der skal skabes bro mellem forskning og praksis for at styrke begge områder.

FØLGEGRUPPEN TIL PROJEKTET »STYRKET SPROGUDVIKLING FOR 0-2 ÅRIGE BØRN I VUGGESTUE OG DAGPLEJE«

Følgegruppen er nedsat medio 2016. BKF har gennem følgegruppen mulighed for at følge projektet samt give input til projektets fortsatte udvikling. Følgegruppen vil ligeledes få mulighed for at kvalificere formidlingen af resultater fra projektet. Det tre-årige projekt har til formål at udvikle og afprøve en målrettet og systematisk sprogindsats for 0-2 årige børn i vuggestuer og dagpleje.

BKF har gennem følgegruppen bidraget med en række vigtige opmærksomhedspunkter til at styrke overgangen fra dagtilbud til skole for børn i familier i udsatte positioner. Vi har været en stemme for de forældre som har brug for støtte og opbakning til at indgå i et samarbejde med fællesskaber der understøtter det enkelte barns læring.

BKF har de seneste år stået fast på synspunktet om, at Børnefællesskabet er afgørende for det enkelte barns trivsel – også i forbindelse med overgangen og skolestart i 0. klasse. Børnene er optaget af, hvordan de indgår i de sociale relationer og optaget af at finde deres rolle i det nye fællesskab. Vi mener derfor, som forening, at børns samvær i fællesskabet skal støttes, og at det systematiske arbejde med at sikre gode overgange fortsat skal udvikles. ●

BKF MENER

- At der i alle dagtilbud skal arbejdes systematisk for at styrke overgange fra dagtilbud til skole.
- At der skal arbejdes målrettet med børnefællesskaberne så de tilgodeser alle børn.
- At der sker et samarbejde mellem forældre og dagtilbud for at sikre gode overgange.

4. BØRN OG FAMILIE

De brændende platforme og store brandslukningssøvelser udløst af alvorlige enkeltsager, har ikke været kendetegnende for vores arbejde det seneste år. Det har betydet, at der i BKF på børne- og familieområdet er brugt endnu flere kræfter på at være aktive i diskussionerne om børns læring, trivsel og dannelse samt deltagelse i fællesskaber. BKF er med til at sætte en dagsorden for, at børn og unge, der er sårbare, i udsatte positioner eller er reelt udsatte i servicelov forstand, får mulighed for at være i udviklende læringsmiljøer og deltage i fællesskaber. BKF har den holdning, at det er børnene det handler om. Vi skal have ambitioner på børnenes vegne velvidende, at nogle børn og unge har nogle opvækstvilkår, der kræver ekstra opmærksomhed. Her arbejder vi for, at inddrage forældrene i arbejdet, men det må ikke overskygge arbejdet med at bygge på barnets resurser og progression. Det er en opgave alle på børne- og ungeområdet har ansvaret for i det tværprofessionelle arbejde.

Vi har i år fået en retning for det sociale arbejde fra Social og Indenrigsministeren via de nye »10 mål for social mobilitet«.

DAGTILBUDSNETVÆRKET

Netværkets medlemmer

*Ane Stallknecht, Kalundborg Kommune
(formand)*
Anton Rasmussen Ikast Brande Kommune
Lone Iversen Frederikshavn Kommune
Anette Stevn Jensen Hjørring Kommune
Helle Støve Favrskov Kommune
Tine Juhl Glostrup Kommune
Tine Vesterby Sørensen Gladsaxe Kommune
Mette Høck Bostrup Aabenraa Kommune
Inge Skov Madsen Kerteminde Kommune
Gitte Løvgren Odsherred Kommune

De 10 mål er italesat som mål, der forandrer, og samtidig er målene valgt ud fra, at de skal kunne måles. Det betyder, at der ikke er fastsat absolutte mål for, hvad kommunerne skal nå, men der er lagt op til, at kommunerne skal sikre fremdrift ved løbende at udvikle de sociale indsatser på baggrund af kendte pålidelige data. Det er en tænkning, der er velkendt i BKF, som har fokus på at arbejde ud fra en forskningsinformeret tilgang, der er koblet til aktuell bedste viden og erfaring.

For at understøtte arbejdet med De 10 mål for social mobilitet, er der udarbejdet en socialpolitisk redegørelse. Den indeholder data omkring, hvor mange der modtager indsatser på socialområdet, hvad der kendetegner socialt udsatte og mennesker med handicap samt et forsøg på at give et indblik i indsatsen. I den socialpolitiske redegørelse afgrænses gruppen af udsatte børn og unge til, at det er de børn og unge, der modtager eller har modtaget støtte indenfor Servicelovens § 50. Denne afgrænsning giver på den ene side god mening, da det er helt centralt at få defineret begreberne, således at det bliver klart, hvilke børn og unge det handler om, når der tales om de udsatte. På den anden side kan det være med til at forenkle diskussionen omkring de børn og unge, der på den ene eller anden måde har brug for en indsats, da de har nogle opvækstvilkår, der sætter dem i udsatte og sårbare positioner.

De sociale mål og den socialpolitiske redegørelse tager ikke i tilstrækkelig grad udgangspunkt i en helhedstænkning. De allerfleste børn og unge, uanset om de er sårbare, i udsatte positioner eller reelt udsatte og omfattet af serviceloven, går i dagtilbud og skoler i almenområdet. Det er en opgave for alle aktører på børne- og ungeområdet, at der er den tilstrækkelige sammenhængskraft, der skal til på individ, gruppe og organisationsniveau for at sikre, at børn og unges læring, trivsel, sundhed og dannelse frem mod et ungdoms- og voksenliv. Det er et tema, som BKF forsat vil sætte i fokus på og være aktive om-

kring, da det ikke er muligt for en enkelt aktør at løse den opgave alene.

Skilsmisseområdet er kommet på dagsorden det seneste år herunder særligt de konfliktfyldte skilsmisser. For BKF betyder det, at vi har en opgave med, at få italesat at det er almindeligt, at forældre går fra hinanden. BKF ser, at der er en opgave omkring at få struktureret en almengørelse af skilsmissebegrebet med henblik på at kunne tage hånd om de børn og unge, hvis forældre går fra hinanden samt yde rådgivning til forældrene. Dette er en fælles opgave for såvel almenområdet som socialområdet

Gennem det sidste år, er der kommet mange flygtninge til Danmark. Det er en opgave alle dele af BKF har en andel i. BKF har den holdning, at familierne og herunder børnene som udgangspunkt er almindelige familier, der på lige fod med andre borgere i Danmark skal have den nødvendige hjælp og støtte

med udgangspunkt i almenområdet. Det er ikke en ny opgave, men den er vokset i omfang. BKF tager dette meget alvorligt og ser det som en opgave, der skal løses i fællesskab mellem alle involverede parter såvel nationalt som lokalt med henblik på at sikre en god integration og undgå stigmatisering.

Antallet af uledsagede flygtningebørn er vokset, og det der er en opgave for børne- og familieafdelingerne at finde steder børnene kan bo samt rekruttere midlertidige forældremyndighedsindehavere. I daglig tale kaldet MFI' er. Denne opgave bliver til tider vanskeliggjort af, at det kan være svært at finde MFI' er nok, i den takt der er brug for det. BKF mener, at det er en opgave, for alle på børne- og ungeområdet at få inddraget civilsamfundet i opgaven, således at de uledsagede flygtningebørn sikres en tryk og god opvækst i Danmark.

Digitalisering på børne- og familieområdet er løbende på dagsorden. Kommunerne er forpligtet på at

anvende systemer i sagsbehandlingen, der giver den nødvendige systematik i sagsarbejdet samt mulighed for at trække data til centralt brug. Diskussionen er aktualiseret af, at DUBU (Digitalisering- Udsatte Børn og Unge), som er det system hovedparten af kommunerne anvender, skal i genudbud. BKF er af den opfattelse, at digitaliseringen af det sociale område har været med til at give det løft, der skulle til for at få den systematik og kvalitet i sagsbehandlingen, som kan sikre kvaliteten i arbejdet med børn og unge samt minimere fejl og enkeltsager, hvor børn og unge er blevet svigtet.

FÆRRE REGLER – MINDRE BUREAUKRATI

Den stramme regelstyring og opfyldelse af proceskrav, der i dag præger servicelovens børn- og ungeområde er stadigvæk til diskussion. BKF, KL og Dansk Socialrådgiverforening har i flere år stået sammen omkring et ønske om regelforenklning.

Når det så er sagt, er det vigtigt at pointere, at det har været nødvendigt at holde fast i en systematik og opfølgning omkring sagsarbejdet. Det har bidraget til, at der ses færre enkeltsager, hvor børn og unge ikke har fået den nødvendig hjælp og støtte i tide.

Det eksisterende lov- og regelkompleks har skabt den nødvendige ro, omkring det sociale arbejde, hvilket der har været brug for. Der er fokus på fagligheden og en opmærksomhed på, at der ikke nødvendigvis er en modsætning imellem proceskrav og flueben og ambitionen om at udføre et stykke fagligt professionelt arbejde. Men at efterleve proceskravene alene giver ikke nødvendigvis kvalitet – nærmere en falsk tryghed.

Der er nu et momentum, hvor der skal tages stilling til, hvordan vi fremadrettet lovmæssigt og fagligt vil styrke indsatserne overfor sårbare og udsatte børn og unge ud fra en helhedsorienteret tilgang. Erfaringerne med de mange fejl, der konstateres i dag, og den tid der går til administration frem for kontakt med børn og familier, indikerer, at det skal kunne gøres på en bedre måde.

BKF lægger op til, at der igangsættes et arbejde, hvor gældende lovgivning analyseres fagligt og historisk og sammenlignes med andre landes lovgivning. Der kunne arbejdes ud fra en ramme, der hedder »Hvis serviceloven ikke fandtes – hvad ville vi så opfinde«?

BKF MENER

- Der skal igangsættes et arbejde omkring den fremtidige lovgivning, der tager højde for faglighed, helhed og enkelhed. Børn og unges stemme skal inddrages i arbejdet.
- Kvaliteten i sagsarbejdet skal sikres ved systematisk at se på børn og unges progression ud fra en helhedsbetragtning – dagtilbud/skole, socialforvaltning, familie, sundhed og fritid.
- Der skal udvikles redskaber, der løbende kan måle effekten af indsatserne.
- At det tværprofessionelle samarbejde systematiseres kommunalt – ingen enhed kan gøre det alene.

SKILSMISSE PÅ DAGSORDEN

BKF er aktiv i debatten omkring skilsmisser og brudte forhold med børn, da en skilsmisse ikke som udgangspunkt er en sag for børne- og familieområdet. Med udgangspunkt i at godt og vel halvdelen af alle parforhold brydes op, skal skilsmisser almindeliggøres. Det er et strukturelt anliggende, og det bør håndteres således, at det ikke er en sag for det enkelte individ. BKF mener, at det er en opgave for alle fagprofessionelle omkring børn og unge. Det kræver en opkvalificering på viden omkring børn og unges reaktioner og behov i en vanskelig periode af deres liv, men også strategi hen imod en kulturforandring, hvor det, at forhold med børn brydes og bygges op i nye familier, ses som almindeligt og normalt.

Vi har i BKF længe kunnet konstatere, at konfliktfyldte skilsmisser også er blevet til flere sociale sager i kommunerne. Vi har i år arbejdet tæt sammen med Egmontfonden og andre aktører på børne- og ungeområdet, da det er nødvendigt at få set på lovgivningen på området, så børnene kommer i centrum. Det er BKF's opfattelse, at den gældende lovgivning i for høj grad fokuserer på forældrenes ansvar og behov, og ikke i tilstrækkelig grad har barnets perspektiv. BKF har den holdning, at børnene har ret til deres forældre – forældrene har ikke ret til deres børn.

BKF mener, at der skal igangsættes et arbejde, for at skabe bedre rammer for de berørte familier og ikke mindst de involverede børn og unge. I den forbindelse bør ministeriet tage fat i at se på, om den opdeling, der i dag af ansvar og myndighed mellem statsforvaltning og kommuner, er hensigtsmæssig. Rollefordelingen mellem statsforvaltningen, domstolene og kommunerne skal afklares. Det er komplekst, men der er mange børn involveret, så det er en opgave, BKF mener, der skal tages meget alvorligt.

BKF MENER

- At det er en opgave for alle fagprofessionelle i samarbejde med forældrene at sikre at der tages hånd om børnene i den svære periode af deres liv – det er ikke som udgangspunkt en opgave under serviceloven.
- BKF fortsat vil være en vedholdende stemme ind i arbejdet med at forbedre rammerne for børnene, når der sker opbrud i deres familier.
- BKF deltager i diskussionerne omkring den fremtidige rollefordeling mellem de forskellige myndigheder – herunder om der skal være en proces før jura.
- Der er brug for viden omkring, hvilke familier, der er i risiko for at udvikle et højt konfliktniveau, således at der kan støttes op omkring familien i tide.

ERSTATNINGSSAGER HVOR KOMMUNEN HAR SVIGTET

BKF har deltaget i følgegruppe for et projekt i Børns Vilkår om erstatning til børn og unge, der har været udsat for manglende og forkert sagsbehandling og indsatser i kommunerne.

I arbejdet er det klarlagt, at der er en række sager, som må vurderes at være problematiske i forhold til, at der ikke er ydet en rigtig og rettidig indsats ud fra den gældende lovgivning. Der er derfor sket et svigt.

I forhold til at rejse erstatning, kan det være svært via domstolene at rejse en erstatningssag. Der skal både kunne bevises kommunens skyld og barnets tab. Det har vist sig at være meget tidskrævende at føre en sag ved domstolene, og erfaringen er, at flere unge, der måske kunne vinde en erstatning, ikke har modet og energien til at få deres sag ført gennem en langtrukken retssag.

I BKF har vi drøftet, hvordan vi som forening skal forholde os til, at børn og unge skal søge erstatning. Der er enighed om, at set ud fra børnenes og de unges synspunkter, så er domstolene ikke egnede. Det kan diskuteres, om der i det hele taget skal åbnes op for mulighed for erstatning. For skal erstatningen udmåles ud fra omfanget af et svigt i en behandling, eller skal det måles ud fra de skader, der er blevet påført? Det kræver selvsagt nogle svære overvejelser.

Det er et område som er præget af dilemmaer. BKF er af den opfattelse, at såfremt der er tale om systemfejl, så skal system og fejl rettes. Systemets fejl må ikke forveksles med personlige fejl.

BKF har ikke svaret på, hvad der kunne være den rigtige løsning. BKF mener, at det skal undersøges grundigt, hvilken vej det vil være fornuftigt at gå.

BKF MENER

- At systemfejl skal anerkendes og rettes.
- At der skal findes en løsning, men at der endnu ikke er fundet den rette.
- BKF vil fortsat deltage aktivt i arbejdet med at finde en løsning, som tager højde for de dilemmaer, der er.

ANBRAGTE BØRNS SKOLEGANG

Det er bekymrende, når undersøgelser viser, at op mod 40% af alle anbragte børn og unge ikke gennemfører folkeskolens afgangsprøve. Det skal holdes op mod, at det kun gælder 6% af de børn, som bor hos deres biologiske forældre. Børns skolegang er en af de vigtigste parametre for, at børn og unge får et godt voksenliv.

På trods af, at lovgivningen er klar på området, viser det sig, at vi stadigvæk ikke formår at sikre, at de anbragte børn klarer sig godt nok i skolen til at komme videre i uddannelsessystemet.

Det gælder på dette område, som på de øvrige områder omkring børn og unge, at der ikke sker den helhedsorienterede indsats der er nødvendig. Før anbringelsen skal der være en beskrivelse af børnenes undervisningsbehov – det gælder uanset om barnet skal i almindelig skole eller i et specialtilbud. Det er ikke godt nok, at børn anbringes i en kommune, alene vurderet ud fra botilbuddet. Der skal ved anbringelsesstedet også være et relevant skoletilbud, der matcher undervisningsbehovet. Det er forskelligt fra kommune til kommune, hvor mange specialiserede tilbud der findes. Her er det nødvendigt med et godt samarbejde med Pædagogisk Psykologisk Rådgivning, som spiller en meget central rolle som den instans, der udreder, vurderer og anbefaler børnenes undervisningsbehov.

BKF mener, det er helt centralt, børnenes primære omsorgspersoner, det være sig i plejefamilier eller på opholdssteder, går aktivt ind i samarbejdet

med børnenes skoler. Det handler om, at de steder, hvor børnene bor, tager en aktiv rolle i hele dannelsesaspektet, så børnene får erfaringer med at færdes på så mange arenaer som overhovedet muligt. På den måde kan skole og anbringelsessted få opbygget et samarbejde, der kan være med til at styrke børnenes læring, trivsel og dannelse med henblik på at opnå livsduelighed.

BKF har den holdning, at der på opholdssteder med interne skoler, skal lægges planer for, at børnenes vender tilbage til almenområdet skoler i samarbejde med de relevante fagprofessionelle omkring barnet og den lokale skole.

BKF MENER

- At BKF vil gå aktivt ind i arbejdet for at sikre helhedsorienterede planer for anbragte børns skolegang.
- At BKF vil sætte fokus på de anbragte børn i dagtilbud med henblik på, at der tidligt bliver fokus på små børns læring ud fra en helhedstænkning.
- BKF vil arbejde for at PPR bliver inddraget i sagerne inden anbringelse med henblik på at beskrive undervisnings- og læringsbehov før, under og efter en anbringelse.

DUBU (DIGITALISERING – UDSATTE BØRN OG UNGE)

BKF anerkender fuldt ud, at der er forskellige it-systemer på børne- familieområdet, som lever op til de centrale krav, der er til it understøttelse af børne- og familieområdet. Der arbejdes hele tiden på at sikre it understøttelsen af sagsbehandlingen på børne- og familieområdet uanset it system og den faglige metode, der ligger bag.

DUBU fylder meget i diskussionen, da det er det system, som en overvejende del af kommunerne anvender. Det er ekstra aktualiseret af, at DUBU skal genudbydes i 2018. I den forbindelse har KOMBIT nedsat en arbejdsgruppe, med deltagelse fra BKF, som skal se på resultatdokumentation i DUBU. Mål-

sætningen med initiativet er at styrke resultatopnåelsen for arbejdet med børn og unge med særlige behov. På handicapområdet er der behov for samme systematik, som rækker ind i voksenlivet. Her er der brug for et værktøj, der bliver en del af § 50 undersøgelsen. Arbejdsgruppens arbejde er endnu ikke afsluttet, men forventes afsluttet i efteråret 2016.

BKF er placeret centralt i alle de fora, hvor beslutningerne tages. Det vil sige styregruppe, erfa-grupper og superbrugergrupper. Der er fokus på hele tiden af inddrage erfaringer fra praksis.

Sideløbende med forberedelsen af genudbuddet, ses der på en justering af ICS (Intgrated Children System), som er den faglige metode DUBU bygger på. Det har længe været et ønske, at metoden blev forenklet og blev mindre omfattende. Det arbejde er i gang således, at den nye version kan blive en del af genudbuddet af DUBU.

BKF er af den opfattelse, at it-understøttelsen af sagsbehandlingsarbejdet på børne- og familieområdet har været med til at sikre systematik og ensartethed i sagsarbejdet såvel i den enkelte kommune som

på tværs af kommuner. BKF hilser justeringen af ICS velkommen, da en metode aldrig må blive statisk. Der skal være mulighed for at tilpasse metoder og systemer løbende, således at der kan ske en tilpasning til praksis. ●

BKF MENER

- At handicapområdet skal it-understøttes på linje med sociale sager, så det kan anvendes i den næste version af DUBU.
- At DUBU løbende justeres således, at det tilpasses den praksis det skal anvendes i.
- At BKF fortsat vil arbejde for en refleksion og diskussion omkring ICS således, at det forbliver en faglig ramme for indsamling af data og opstilling af hypoteser, der kan føre til fagligt velfunderede beslutninger omkring børn og unges liv.

5. SKOLENETVÆRKET

Folkeskolen er i en god udvikling! Sommetider kan det være svært at huske dette, når man følger presedækning og enkeltsager. Men faktum er, at folkeskolen på nærmest forbilledlig vis løfter den opgave, som samfundet har stillet den. Undersøgelserne viser, at børnene trives, udvikler sig og forberedes til livet udenfor skolen.

Der er selvsagt stadig plads til forbedringer. Det er der altid. Vi har stadig udfordringer med inkludere alle de børn, som bør inkluderes. Vi har stadig svært ved at udfordre alle børn, så de lærer så meget, som de kan. Vi arbejder fortsat med at skabe den motiverende, fysisk aktiverende og trygge folkeskole, som alle børn trives i – hver dag. Men den store fortælling er faktisk, at kommuner og skoler arbejder intensivt med at gøre skolereformens intentioner til virkelighed. At realisere en pædagogisk praksis hvor klare læringsmål, løbende feedback og en varieret skoledag skaber god læring og høj trivsel.

BKF oplever, at hovedudfordringerne er at fastholde den politiske, ledelsesmæssige og medarbejdermæssige opbakning til reformen og dermed også

fortsat lægge den nødvendige energi i at udfolde reformen fuldt og helt. Vi oplever endvidere, at interessekampen om folkeskolen er intens, hvorfor det er svært at bringe de mange interessenter sammen i dialogen om skolens udvikling, børns læring og trivsel. De udfordringer adresserer vi alle lokalt i den daglige praksis og prioritering, og som forening ved at presse på for at fastholde fokus på reformens hovedelementer og ikke kun på de få felter, hvor der er udfordringer. At bringe den store, og gode, fortælling frem i lyset.

Vi er som forening optaget af, hvordan vi ved organisering, prioritering og samarbejde kan skabe de bedst mulige rammer for børn og unges læring og udvikling, og samtidig gennem gode rammer for ledere og medarbejdere kan sikre udviklingsorientering, trivsel og høj faglighed for foreningens medlemmer og samarbejdspartnere.

Det er essentielt for os at fastholde, at skolens formål er dannelse og uddannelse. Vi har et helhedsperspektiv på det enkelte barn og på fællesskabet, vi anskuer det i et institutions- og 0-18-årsperspektiv og ud fra den samlede indsats, vi gør på tværs af sektorområder som dagtilbud, skole, kultur og fritid og det børnesociale område. Som forening må vi insistere på, at dannelse og uddannelse er en omfattende proces med mange aktører involveret. Vi må insistere på, at helhedsperspektivet i lovgivning, i forvaltning og i praksis kommer i højsædet.

Skolenetværket og bestyrelsen har derfor i det forgangne år haft fokus på god ledelse (herunder distribueret ledelse) af folkeskolen, på vidensinformeret praksis og systematisk brug af data, på de udfordrende elementer i skolereformen (fx understøttende undervisning, den åbne skole og implementering af læringsplatform) samt på de nye ministerielle udspil der er kommet løbende. Blandt de sidste skal især nævnes inklusionseftersynet, nye regler vedr. undervisning af flygtninge og ministerens udspil om tiltag mod mobning. Som forening har vi løbende søgt at samarbejde med relevante aktører og har prøvet at

SKOLENETVÆRKET

Netværkets medlemmer

Gorm Bagger Andersen (formand), Frederiksberg kommune

Bjarne Voigt Hansen, Lolland kommune

Bo Meldgaard, Herning Kommune

Charlotte Houlberg, Solrød Kommune

Chris Rævsgaard Hansen, Viborg kommune

Jacob Ryttersgaard, Aalborg Kommune

Mikala Jørgensen, Københavns kommune

Rikke Reiter, Helsingør Kommune

Ulla Visbech, Esbjerg Kommune

Vibeke Post Madsen, Frederikshavns kommune

være katalysator for en løsningsorienteret tilgang på tværs af ofte ret modsatrettede standpunkter.

FOLKESKOLEREFORMEN

Folkeskolereformen er blevet dagligdag. Alle kommuner er godt i gang, og det præger også BKF's arbejde. Vi søger at fastholde fokus på det væsentlige og arbejder især med de elementer, der kræver særlig opmærksomhed for at »komme i mål«.

Skolenetværket har fortsat fokus på at sikre, at reformens fokus på læring og trivsel samt tilliden til de professionelle ikke drukner i bureaukrati, målinger og formalia. Netværket er desuden optaget af, via dialog med det politiske niveau, at sikre, at opbakningen og ejerskabet til reformen bevares.

I forhold til arbejdet med læringsmål og feedback har vi haft fokus på implementeringen af den digitale læringsplatform. Der har været tæt dialog med ministerium og KL om implementeringsproces, ministeriets læringskonsulenters støtte til kommunerne og kompetenceudviklingstiltag. Udgangspunktet er, at målstyret undervisning styrker den enkelte elevs læring, og brugt rigtigt kan en målstyret undervisning også gavne fællesskabet.

En vigtig del af arbejdet er deltagelse i forskellige referencegrupper som fx vedr. læringskonsulenterne samt om følgeforskningen til skolereformen. BKF støtter fortsat, at ministeriet stiller viden og ressourcer til

rådighed for skolerne via læringskonsulentkorpset, men oplever i praksis, at konsulenterne »spredes tyndt ud«. Det anbefales derfor, at konsulenterne knyttes til færre kommuner/skoler af gangen og her deltager i en intensiv udviklingsproces. Også selvom det betyder, at færre så får glæde af dem. Med hensyn til følgeforskningen glæder det os, at der produceres valid, relevant og interessant forskning. Den største udfordring er dog at få denne viden ud til kommuner og skoler, så den bliver anvendt. Videndeling generelt bliver en af de udfordringer, som netværket vil se nærmere på i den kommende tid.

Arbejdet med bevægelse i skolen og kvalitetsudvikling af den understøttende undervisning og den åbne skole har centreret sig om samarbejdet med KL og Skolelederforeningen om udgivelsen »Ny praksis i folkeskolen 2«, hvor der er samlet inspiration fra hele landet om netop disse dele af reformen. Desuden har netværket mødtes med Skoletjenesten med fokus på, hvordan der i dette regi kan skabes tiltag, der kvalificerer og letter skolernes arbejde. Netværket oplever, at netop en kvalificeret og systematisk tilgang til den understøttende undervisning er svaret på, hvordan skoledagen bliver varieret, udfordrende og aktiverende. Men kvaliteten og organiseringen er stadig en udfordring, hvorfor dette bliver et fokus i det kommende år. Det bør det også være lokalt, hvor den understøttende undervisning bør på dagsordenen i kvalitetssamtaler mellem forvaltning og skoler.

BKF MENER

- Realiseringen af skolereformen er godt på vej, men en succesfuld slutfase kræver, at opbakningen til reformen og opmærksomhed på de tilbageværende udviklingsfelter bevares. Det skal ske lokalt ved, igen, at sætte fokus på »den store fortælling« om skolereformens »hvorfor«, og det skal ske nationalt ved en kvalificeret indsats i forhold til de skoler eller kommuner, hvor reformarbejdet ikke skrider godt nok frem.
- Læringsplatformen er et vigtigt element i skabelsen af den datainformerede, læringsmålsstyrede og feedback-orienterede dagligdag. Men det er den pædagogiske praksis, der er vigtig, og ikke systemet og anvendelsen heraf. Det kræver, at man lokalt og nationalt har klar fokus på, hvad de indsamlede data skal bruges til. Fokus på at man ikke bruger tid på at indsamle oplysninger, som der ikke følges op på. Og fokus på at kvalitetsdiskussionen ikke alene kan baseres på kvantitative data men også på kvalitative vurderinger. Alle parter omkring skolen skal arbejde med, hvordan følgeforskningen om reformen spredes til professionsaktørerne, så praksis reelt bliver videns- og database-ret. BKF's skolenetværk vil sætte dette på dagsordenen og søge at informere tydeligt til foreningens medlemmer herom.
- Kvalitetsudvikling af den understøttende undervisning og den åbne skole skal i fokus, og det anbefales at sætte dette på dagsordenen i alle kommuner via viden-delning, samarbejder på tværs af institutioner og forvaltningsudmeldinger gennem klar lokal rammesætning for den åbne skole og den understøttende undervisnings form og indhold.

INKLUSIONSEFTERSYNET

Regeringens ekspertgruppe udsendte i maj 2016 sin rapport om inklusion; det såkaldte inklusionseftersyn. Skolenetværket deltog undervejs i processen i referencegruppemøder og møder med ekspertgruppens ledelse.

BKF støtter op om rapportens anbefalinger. Herunder at arbejdet med inklusion skal fortsætte, og at der stadig er for mange børn, som ekskluderes til specialtilbud. Vi støtter således, at ambitionsniveauet om inklusion ikke skal sænkes, men vi er bekymrede for, om fjernelsen af det let-kommunikerbare mål om 96% inklusion reelt kan føre til det modsatte; at ønsket om en nuanceret tilgang til inklusion med forståelse for lokale forskelle vil blive brugt til i stedet at bremse inklusionsindsatserne. Vi er derfor ikke enige i, at 96%-målet fjernes og erstattes af blødere og mindre forpligtende rammer for inklusionsindsatserne.

Arbejdet med inklusion skal tage udgangspunkt i inkluderende fællesskaber og ikke i indsatser på individniveau. En systemisk tilgang er nødvendig.

BKF MENER

- Målsætningen om øget inklusion skal fastholdes, men med respekt for, at succeskriteriet ikke er en bestemt inklusionsgrad, men at de involverede børn rent faktisk trives, lærer og føler sig som en del af fællesskabet. Det skal ske ved, at man kommunalt udarbejder succeskriterier for inklusion og følger op herpå.
- Den systemiske tilgang med fokus på skabelsen af inkluderende fællesskaber skal være tydelig. Kommunalt bør man have en klar definition af, hvordan dette forstås, hvilken visitationspraksis dette medfører og hvilke konsekvenser det har for ressourceanvendelsen på den enkelte skole. Herunder at det kræver en tværprofessionel indsats.

UNDERVISNING AF FLYGTNINGE

Folketinget vedtog i forsommeren 2016 nye regler for undervisning af flygtninge. BKF afgav hørings svar til såvel lov- som bekendtgørelsesændringer. Overordnet set støtter vi, at kommunerne har fået større handlerum til at tilrettelægge undervisningstilbud for den nye målgruppe, men vi er modstandere af muligheden for at tilrettelægge undervisningsforløb for børn i skolealderen helt udenfor folkeskolens regi og med lavere krav til undervisere og indhold, ligesom vi har udtrykt stor bekymring vedr. holdstørrelser på op til 18 elever i modtageklasser.

Vi følger i den kommende tid de forskellige nye organiseringer af undervisningen. Fra traditionelle modtageklasser til modtagehold og straks-integre rede forløb i almindelige klasser.

BKF MENER

- Undervisning af flygtninge i skolealderen er en folkeskoleopgave.
- En succesfuld integration af flygtningebørn kræver en bredspektret indsats fra forskellige kompetente medarbejdergrupper, hvilket igen stiller krav om en tværsektoriel og tværprofessionel koordinati on.

ANTI-MOBBE-KAMPAGNE

Ministeren har i august 2016 igangsat en kampagne, der skal modvirke mobning i skolen. BKF blev i foråret informeret herom, og har været i dialog med ministeriet om, at sådanne tiltag skal ses i sammenhæng med de generelle trivselstiltag på skoleområdet og med respekt for, at driften af skolerne er en kommunal opgave. BKF mener, at mobning er en betydningsfuld udfordring på individniveau, men mener ikke at der er tale om et stort problem på systemniveau.

Der er mange relevante overvejelser og nuancerede beskrivelser og definitioner i det udsendte materiale. Vi kan derfor også støtte op om, at indsatser i kommunerne tager udgangspunkt heri. BKF

støtter, at der fra ministeriel side stilles inspirationsmateriale, rådgivning og information til rådighed, på samme vis som det er sket med skolereform, tosprogsindsatser og inklusion, og at rådgivning herom også bliver en opgave for den kommunale pædagogisk-psykologiske rådgivning. En indsats vedr. digital dannelse og digital mobning er særligt velkomment.

Ministeren lægger op til en national klageinstans vedr. mobning. Vi har argumenteret imod dette, da det vil gribe ind i det politiske og pædagogiske handlerum, som hører til Kommunalbestyrelser og skoleledelse, og vi finder endvidere, at det vil øge bureaukratiet omkring skolerne.

BKF MENER

- Mobning er et seriøst problem for de involverede børn/unge, og de kommunale indsatser kan med fordel tage udgangspunkt i det ministerielt udarbejdede materiale og indarbejde dette i de lokale trivselstiltag.
- Vi er imod etableringen af en central klageinstans vedr. mobning. De eksisterende kanaler for klager (ledelse, forvaltning og politisk udvalg) bør og kan håndtere sådanne sager. Det er vores opfattelse, at ingen kommune (forvaltning eller politikere) vil sidde klager over mobning overhørig.

SKOLELEDERUDDANNELSE

Skolenetværket indgår i drøftelserne med KL, Skolelederforeningen og ministeriet om kompetenceudvikling af skoleledere. Vi fastholder, at kompetenceudvikling af ledere på institutionsområdet skal ses samlet og organiseres samlet. Der er tale om faglig ledelse i en politisk styret organisation, hvor der er store fællestræk på tværs af fagområder, men der kan være områder, hvor netop skoleledelser har særlige behov.

Vi er optaget af at sikre, at eksisterende ledere er godt klædt på til de ledelsesmæssige udfordringer, skolerne har, ligesom vi har stærk fokus på, hvordan næste generation af ledere bliver udviklet, trænet og rekrutteret. Fra førlederkurser til on-the-job-training, fra mentorforløb til formelle kompetenceudviklingsforløb.

Som forening arbejder vi for, at de eksisterende lederuddannelser på diplom- og masterniveau justeres, så de i højere grad også omfatter mere praksisnære områder som personalejura, forvaltnings- og offentlighedslov, budgetlægning og forståelse af regnskaber samt procesfacilitering/forandringsledelse. Vi mener, at de nuværende ledere i folkeskolen, efter behov, skal tilbydes efteruddannelse i de nødvendige praksisnære områder jf. ovenstående eksempler. Dette er en kommunal opgave.

En endnu bedre skoleledelse kræver kvalificeret læringsledelse. Det kræver, at den lokale skoleledelse er i tæt dialog med de pædagogiske medarbejdere om den konkrete praksis. Om mål, metoder, praksis-

oplevelser, evaluering og feedback. Kompetenceudviklingen bør her være praksisbaseret, hvorfor BKF vil opfordre til, at skolerne indarbejder »turnusordninger« eller »besøgsordninger«, hvor især skolernes mellemledere systematisk oplever og deltager i pædagogiske ledelsesopgaver på andre institutioner.

Forvaltningsledelsen skal tæt på skoleledelsen i forhold til kvalitetskriterier, kvalitetsopfølgning, ledelsesudvikling og videndeling i det fælles skolevæsen. Skoleledelserne (også forstået som distribueret ledelse i form af vejledere) skal til gengæld tæt på det pædagogiske personale i forhold til definering af ønsket pædagogisk praksis, data- og vidensbaseret praksis og opfølgning. Det handler om tid, prioritering og kompetence i ledelsesgruppen og om oplevet legitimitet, fordi man gør en forskel i praksis.

BKF har den holdning, at lederne skal sætte rammer om som udstikker kriterierne for vurdering af praksis; hvad er god praksis og hvad består den ønskede praksis af helt konkret. ●

BKF MENER

- Kompetenceudvikling af skoleledelser skal tilrettelægges i et samlet institutionelt perspektiv. Dels i form af ændringer af de eksisterende lederuddannelser, dels i form af tilbud om suppleringskurser eller andre former for kompetenceudvikling for de nuværende ledere.
- Der ikke er behov for en egentlig skolelederuddannelse, men at eksisterende uddannelser og tilbud skal samtænkes og evt. suppleres.
- Ledelse på skoleområdet skal især være læringsledelse, hvorfor man kommunalt og på skoleniveau må drøfte og afklare, hvilke kvalitetskriterier der konkret giver mening, samt hvordan der kan følges op på, om der leves op hertil. Der bør endvidere etableres praksisnære kompetenceudviklingsforløb i form af turnus- eller besøgsordninger for mellemledere på tværs af skoler.

6. UNGE

For mange unge afslutter ikke en ungdomsuddannelse i årene efter folkeskolen. Derfor ender for mange med at være for dårligt rustede til et voksenliv med selvforsørgelse, egen identitet samt kulturel og social kapital, der kan betrykke et langt voksenliv.

Specielt vejen fra 9. klasse til erhvervsuddannelserne synes trang. Ifølge den seneste profilmodel gik under 10% af de unge denne vej. Reformen af erhvervsuddannelserne og gymnasiet kan måske fremover ændre dette. Men vi kan også om få år komme i en situation, hvor vi må konstatere, at gabet mellem det de unge kan og vil efter 9. klasse og de tilbud, som erhvervsuddannelserne kan levere, forbliver så stort, at der de facto ikke går nogen hovedvej fra 9. klasse til de ordinære erhvervsuddannelser.

Efter behag og ståsted kan man hævde, at vi ikke formår at gøre de unge uddannelsesparate i kommunerne – med daginstitutioner, skoler, social indsats og andet til afslutningen af 9. eller 10. klasse. De allerfleste starter faktisk på en eller flere ungdomsuddannelser i årene efter folkeskolen. Men alt for mange falder fra, inden de når til eksamen eller svendebrev.

Man må derfor også kunne spørge sig selv, om de statslige selvejende institutioner, der har ansvaret

for ungdomsuddannelserne nu også er ungeparate – indrettede, lokaliserede og dedikerede til de unge – 16 og 17 årige, som kommer fra dagens folkeskoler.

Svarene ligger nok imellem disse yderpunkter.

Folketingets svar har været Ungepakke 2 (2010), Vejledningsreform (2014 og 2015), Reform af Erhvervsuddannelserne (2014) og nu i 2016: Reform af Gymnasierne og nedsættelse af ekspertudvalg for bedre veje til ungdomsuddannelse.

Hver for sig har lovgivningerne reguleret på delproblemer indenfor det eksisterende institutionelle og styringsmæssige set-up. Men der er ingen samlet politisk bevidsthed – hverken i partierne, i ministerierne i Folketinget eller KL eller kommunerne.

I kommunerne kan vi give vore ungeindsatser et serviceeftersyn – men vi kan kun opnå resultater indenfor de institutionelle og økonomiske rammer, som staten giver.

Til årsmødet i november 2009 udgav BKF udgav pjecen: Nye Unge – Ny Ungepolitik. Strategier for ungeindsatser.

Ungeområdet er stadig præget af en myriade af lovgivninger og aktører. Publikationen fra 2009 er (desværre) stadig uhyre aktuel.

Derfor er der stadig brug for den statslige ungdomskommission, som BKF allerede tilbage i 2009 talte for.

Vi har i den grad brug for at få et helhedsbillede af, hvordan de mange tilbud og indsatser på ungeområdet kan spille sammen, så alle unge kan uddanne sig, deltage i demokratiet og bidrage kreativt og deltagende til vores fælles kulturliv. For derved at få sig en identitet og ståsted i livet.

INDIVID, FÆLLESSKAB OG KULTUR

Ungdommen er blevet en mere langstrakt og individualiseret fase i et menneskes udvikling og identitetsdannelse. Det stiller store krav til den unges kompetencer og evner til refleksion. Og det betyder, at nogle udskilles – hvem magter det, og hvem magter det ikke?

SKOLENETVÆRKET

Netværkets medlemmer

Christian Lorens Hansen, Halsnæs Kommune

Hanne Ahrens, Silkeborg Kommune

Jes Jørgensen, Ærø Kommune

Ole Elbæk, Viborg Kommune

Pernille Halberg Salamon, Hørsholm Kommune

Susan Bjerregaard, Hvidovre Kommune

Peter Rasmussen, Mariagerfjord Kommune

Vi skal anerkende ungdomskulturen i dens mangfoldighed, men vi må gribe ind over for den større polarisering af unge. Det er ikke et problem, at unge skaber mange forskellige kulturer. Men det er et problem, hvis grupper af unge ikke får mulighed for en ligeværdig deltagelse i samfundslivet.

Det er ikke nok kun at fokusere på de grupper af unge, der har problemer. Vi er nødt til at fokusere på de processer, som skaber eksklusion – ikke mindst i vores egne tilbud.

Erhvervsskolereform (2014) og Gymnasireform (2016) viser en ekskluderende tilgang til ungdomsuddannelserne fra Folketingets side. Hvorfor skulle det virke for de 16-19 årige?

Vi ved fra folkeskolen, at eksklusion og udskillelse til specialundervisning er dyrt og ineffektivt. Derfor arbejder kommunerne nu – både før, under og efter folkeskolereformen – med inkluderende børnefællesskaber for alle børn.

Hvorfor ikke satse på inkluderende fællesskaber for alle unge?

Ekspertgruppe for bedre ungdomsuddannelser har fået beskrevet 12 forberedende tilbud: Produktionsskoler, TAMU, STU, egu, KUU, Frie fagskoler, Folkehøjskoler og ungdomshøjskoler, Ordblindeundervisning for voksne, HF-enkeltfag, AVU, FVU samt 10. klasse. Alle mere eller mindre med lokale og regionale bestyrelser, forskelle og toninger.

De forberedende tilbud rummer mange iværksættere og ildsjæle, som hele tiden tilpasser deres virksomhed med helblik på at tiltrække elever, der har behov for et løft, der kan bringe dem videre mod

ordinær uddannelse og job. Kreativiteten og ekspertisen, skal vi værne om.

Men er de konkurrerende specialtilbud også svaret på udfordringen med frafald på de ordinære ungdomsuddannelser?

BKF MENER

- At der stadig er brug for den statslige ungdomskommission, der skal tilforholde sig til det institutionelle set-up på ungeområdet.
- At Unge, der har afsluttet 9. klasse er hverken børn eller voksne. Derfor skal de heller ikke behandles som børn, men vi skal heller ikke behandle dem som voksne – eller sætte os til at vente på, at de bliver gamle og modne nok til at passe til en voksenverden, der er forankret i en anden tid.
- Alle, der arbejder med unge, skal følge med og udvikle sig i forhold til de hastigt ændrede ungdomskulturer, som bl.a. kommer til udtryk på nye IT platforme. Denne udfordring har vi også i kommunerne.

OVERGANG OG KONTINUITET

Vi skal lykkes med Folkeskolereformen, der netop skal højne alle elevers faglige kompetencer. Det er vi i kom-

munerne allerede godt på vej med, og nu gøres det helt tydeligt, hvilke faglige krav der stilles til de unge efter folkeskolen. Derfor er det også endnu vigtigere, at vi får ro omkring folkeskolen så elever, lærere og samfundet kan begynde at høste frugterne af reformen.

Det er »vores« børn, som skal sikres overgange til voksenlivet.

Derfor skal vi i BKF stille krav til os selv og til løsningen af de opgaver, som BKF'ere har ansvaret for i kommunerne: Dagtilbud, skole, PPR, Uddannelsesvejledning og sociale foranstaltninger for børn og familier mv.

I fællesskabets inkluderende folkeskole har børn og unge i nogle tilfælde støtte fra PPR, sociale foranstaltninger eller andet. I kommunen er der en stor viden om hver enkelt unges behov og om den pædagogik og tilgang, der skal til for at møde netop dette unge menneske.

Nyspecialisering kaldte vi det i BKF i 2011: Specialviden er inde på normalområdet for at støtte barnet og den unge. Denne viden går alt for ofte tabt, når den unge forlader folkeskolen.

BKF MENER

- At børnene skal så vidt muligt gøres uddannelsesparate ved afslutningen af 9. klasse.
- At det kommunale og regionale støttesystem skal ud på de ordinære ungdomsuddannelser. Barrierer for støtte til unge på Erhvervsskolerne og Gymnasierne skal nedbrydes og overvindes.
- Vi vil arbejde for, at viden og eventuelle særlige foranstaltninger kan følge den unge fra folkeskole til ungdomsuddannelse. Også selv om det går på tværs af institutioner og bevillingsområder.
- At hvis PPRs ansvar tidligst ophører, når den unge har afsluttet en ungdomsuddannelse, så kunne PPR understøtte forlængelsen af foranstaltningerne fra folkeskole til ungdomsuddannelse – hvilket selvfølgelig kræver finansiering fra de institutioner, der har ansvaret for ungdomsuddannelserne.

HØJE KRAV TIL UDDANNELSESVejLEDNINGEN

Ungdommens Uddannelsesvejledning (UU) er en kommunal opgave, der skal yde »institutions- og sektorafhængig vejledning«.

UU er en helt afgørende aktør i forhold til ungeområdet, og er i virkeligheden den eneste institution, der lovgivningsmæssig har forpligtelser fra i overgangen fra folkeskolens ældste klasser til voksenlivet: Fra de unge er 12-13 år og helt op til de 30 år.

Det er derfor også UU, som lokalt og regionalt kan have overblikket. Både over de unge og over de tilbud og muligheder, som findes. Dette må også meget gerne omfatte indsigt i erhvervslivets behov. Vejledning løser ikke i sig selv problemerne. Men UU kan have overblik og indsigt, som ikke er til stede hos de mange individuelle aktører. UU må gerne være en del af den understøttende undervisning i udskolingen, hvor de kan fortælle om de enkelte ungdomsuddannelser.

BKF MENER

- At vi i kommunerne skal være meget opmærksomme på UUs helt centrale rolle for overblik fra de unge er 12-13 år og helt op til de 30 år.
- At UU bør have en rolle med vejledning i folkeskolen.

95% MÅLSÆTNINGEN

Ekspertgruppen om bedre veje til en ungdomsuddannelse har fået til opgave at belyse, hvorvidt og hvordan 95% målsætningen skal videreføres.

Målsætningen om, at 95% af en ungdomsårgang skal have en ungdomsuddannelse blev første gang formuleret af undervisningsminister Ole Vig Jensen i 1993. Blandt de 24-29 årige var der imidlertid stadig i 2015 17%, som ikke havde fuldført en ungdomsuddannelse. Trods fremgang siden 1993 er der stadig meget langt til en situation, hvor 95% af en årgang fuldfører en ungdomsuddannelse i årene efter afslutning af folkeskolen.

Aktuelt måler man 25 år efter afslutningen af undervisningspligten. Men er det godt nok?

»95% målsætningen« samler kommunernes søjler og lag. Vi har kendt den i mange år. Vi kan skive den ind i vore børne- og ungepolitikker. Vi kan som

BKF chefer kommunikere 95% målsætningen til alle, der arbejder med 0-18 årige. Sundhedspleje, børnehaver, skoler, familieafdelingen osv. skal alle stille mod samme mål: 95% skal have en ungdomsuddannelse efter folkeskolen.

Under høringen om 95% målsætningen på Christiansborg indgik spændende betragtninger om job som en mulig ny vej fra folkeskole til erhvervelse af de kompetencer, der er nødvendige for selvforsørgelse mv. i voksenlivet. Betragtningen er den simple, at ligesom uddannelse, der afsluttes med sendebrev eller eksamen, fører til job, vil unge, der kommer tidligt i job kunne opnå meriterende kvalifikationer som grundlag for voksenlivet. Muligheden rummer spændende perspektiver, og bør i hvert fald ikke afvises på forhånd. ●

BKF MENER

- At 95% målsætningen skal bevares.
- Ungdomsuddannelse og/eller anden aktivitet, der fører frem mod selvforsørgelse, identitet og grundlag for selvstændig voksertilværelse skal finde sted i årene umiddelbart efter folkeskole.
- Anden aktivitet kan være job, der senere fører mod merit og uddannelse.

REGNSKAB 2015

	REGNSKAB 2015	BUDGET 2015
INDTÆGTER		
KONTINGENT ¹	908.750	892.500
ÅRSMØDE ²	1.301.070	1.550.000
RENTER ³	1.613	6.000
INDTÆGTER I ALT	2.211.433	2.448.500
UDGIFTER		
BESTYRELSESMØDER ⁴	283.424	250.000
REGIONSFORMANDSMØDER	19.073	50.000
ÅRSMØDE	1.355.891	1.200.000
AKTIVITETER I FORBINDELSE MED JUBILÆUMSÅRET ⁵	-	250.000
ANDRE MØDER ⁶	228.537	150.000
LANDSDÆKKENDE NETVÆRK ⁷	74.089	50.000
ADMINISTRATION ⁸	948.073	663.000
DIVERSE ⁹	51.821	17.000
EKSTERN KONSULENTBISTAND	0	50.000
KULTURKONFERENCE	0	-
FOLKEMØDE ¹⁰	16.738	-
UDGIFTER I ALT	2.977.646	2.680.000
RESULTATOPGØRELSE		
SAMLEDE UDGIFTER	2.977.646	2.680.000
SAMLEDE INDTÆGTER	2.211.433	2.448.500
RESULTAT	-766.212	-231.500
FORMUOPGØRELSE		
BEHOLDNING PR. 31.12.2015	789.782	
BANK ERHVERV	521.461	
BEHOLDNING I ALT PR. 31.12.2014	1.867.957	
SKYLDIGE BELØB	-209.199	
ÅRETS FORMUEFORØGELSE	-766.212	

- Den øgede kontingent indtægt skyldes ikke entydigt en fremgang i antal medlemmer, men skyldes også betaling af restancer kontingent for 2014.
- Der var færre tilmeldte end budgetteret.
- Den lavere indtægt skyldes lavere indestående og lavere indlånsrente.
- Den øgede udgift til bestyrelsesmøder skyldes øget aktivitet og at formandsskabet er rykket fra Sjælland til Jylland. Det har samlet set betydet øget udgifter til transport.
- Det afsatte beløb for udgifter i forbindelse med foreningens jubilæum er bogført under årsmøde udgifterne, således at den samlede udgift til årsmødet indeholder udgifter til jubilæumsskrift.
- Merudgiften til andre møder skyldes, at der har været øget mødeaktivitet. Den geografiske sammensætning af bestyrelsen har medført behov for hotelovernatning i København ved møder to dage i træk.

- Den øgede udgift skyldes blandt andet at et af netværkene valgte at afholde døgnmøde. Den geografiske sammensætning af nogle af netværkene har medført øgede udgifter til dækning af transport.
- Administrationsudgifterne har i de senere år været budgetteret for lavt, således at der ikke har været taget højde for at foreningens sekretær ikke længere er ansat på deltid. Desuden har der i 2015 været udgifter i forbindelse med forhandling af ansættelsesforhold.
- Udgifter til vingaver som tak for de frivillige BKF's medlemmers indsats i bestyrelse, landsnetværk og til regionsformændene, er i år lagt ind under diverse i stedet for under administration. Derfor den større post under diverse. Udgiften her til er dog den samme som tidligere.
- I 2015 deltog repræsentanter fra bestyrelsen i Folkemødet på Bornholm med henblik på at vurdere om foreningen bør have en stemme i debatten.

REVISORPÅTEGNING

Som foreningsvalgt revisor har jeg gennemført revision af regnskab 2015 for Børne og Kulturchefforeningen. Revisionen har ikke givet anledning til bemærkninger og foreningens likvider kr. 1.310.943,40 er til stede.

Bjarne Voigt Hansen
REVISOR FOR BØRNE- OG KULTURCHEFFORENINGEN

BUDGETFORSLAG 2017

	BUDGET 2016	BUDGET 2017
INDTÆGTER		
KONTINGENT	892.500	1.000.000
ÅRSMØDE	1.550.000	1.100.000
RENTER M.V.	6.000	1.500
INDTÆGTER I ALT	2.448.500	2.101.500
UDGIFTER		
BESTYRELSESMØDER	250.000	140.000
REGIONFORMANDSMØDER	50.000	50.000
ÅRSMØDE	1.350.000	750.000
ANDRE MØDER	150.000	160.000
LANDSDÆKKENDE NETVÆRK	100.000	150.000
ADMINISTRATION (PORTO, KONTORHOLD, HONORAR)	713.000	790.000
DIVERSE (GEBYR, GAVER)	17.000	40.000
EKSTERN KONSULENTBISTAND	50.000	-
FOLKEMØDE	-	20.000
UDGIFTER I ALT	2.680.000	2.100.000

Note

Budgettet forudsætter en vedtagelse af ændret kontingent i 2017 til kr. 2.500 pr. medlem.

Indtægter

Kontingent: Budgetteret med gennemsnit 400 medlemmer i 2017.

Årsmøde: Budgetteret med 2 dage i lighed med 2016. Overnatning ikke indregnet. Udregnet efter 275 betalende deltagere.

Udgifter

Årsmøde: Budgetteret med 2 dage i lighed med 2016. Eks. overnatning.

Der forventes en besparelse på transportudgifter, da foreningen skifter til den lave sats for kørselsgodtgørelse.